

EDVARD KOCBEK

JUTRO

Kaj sije to sonce? Kaj pojejo ptičke?
Čuj, v jutru me čakajo nemi predmeti,
prišli so pokorno, da sprejmejo službo.
Omara je toga in miza je skladna,
stare podobe postavljene družno,
svetilka razpeta v primerni višini.
In knjige stoje kakor sli s poročili,
in lončki cvetlic kakor pametne straže.

Ah, bili ste daleč, bili ste predaleč,
da mogel za vami bi v stare jasnine,
utonil sem v zmedenih pravljичnih sanjah.
Zdaj mokre oči so oprane in čiste,
v srcu se dviga napeta mladica,
o klica bohotne agave iz raja.
Le sijaj mi, sonce, le pojte mi, ptičke,
vse stvarstvo se mora na novo urediti.

JOŽE DULAR

POD NOČ

Od nas se je dan poslovil
in v goste je noč prišla.
Ob oknih so zadnje sence
polegle na vegasta tla.

Nekdo je v kotu nad mizo
staro svetilko prižgal,
da naše obraze iz teme
bi v luči na novo spoznal.

V peči polena gorijo,
krog nas se je zgostil mir,
pogledali smo si v obraze
in voščili si »dober večer«.

V krogu za mizo sedimo,
svetilka nad nami gori,
vsi smo se sanjam predali —
čemu bi motili tišino noči.

JOŽE UDOVIČ

DEKLICA SMRT

To telo kot v obljubljeni čistosti,
Bog, hočeš, da hranim za eno sólo,
ene same vnete deklice ramo
mi kažeš, blede od poželjivosti.

Blesket ostrine je šel čez srce,
večna senca v oči tvoje deklice,
vsa tvoja pomoč je v njenih vezeh,
ko me mami za prve ljubezni sladki greh.

Maziljena, prežeta z dišavo cipres
se mi kaže v mlačni kopeli sveč,
nato vablivo postilja črni les
in se kiti za uro, ko pojdem k njej leč.

Tisoč ljubezni, ji rečem, ne ene same,
nesmrtna gorečnost me jemlje vsega,
skrivni ogenj v stvarih, nočem tvoje omame
gluhe, pusti, pozabi me, deklica!

Ona pa v svojem stolpu koščenem
bedi in ve, da od čiste željnosti vroč
le k njej po ljubavno hladilo krenem
in že se razgalja za dolgo noč.